

Fény sugar
Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Félé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Mit munkál a Krisztusba vetett hit.

Lecsendesíti a lélek vágyódását:

„Én vagyok az életnek ama kenyere, aki hozzám jő, semmiképpen meg nem éhez, és aki hisz én bennem, meg nem szomjuhozik soha.”

János 6, 35.

Megment:

„A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel.”

Lukács 7, 50.

„Hígyj az Úr Jézusban, és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe!”

Csel. 16, 31.

Isten előtt megigazit:

„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.”

Róm. 5, 1.

Megszentel:

„Hogy a megszenteltettek között osztályrészt nyerjenek az én bennem való hit által.”

Csel. 26, 18.

Örök életet ad:

„Aki hisz a Fiúban, örök élete van.”

Ján. 3, 36.

Megtart az ítéletkor:

„Bizony, bizony, mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.”

János 5, 24.

... Mikor pedig a város kapujához közelített, imé egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele. És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: **Ne sirj!** Lk. 7:12,13

Ne félj!

Biblia-olvasó emberek észrevehették, hogy milyen sokszor fordul elő a Bibliában ez a biztatás: »Ne félj!« különböző folytatással. »Ne félj, csak higgy!« »Ne félj, mert én veled vagyok!« »Ne félj, megváltottalak!« stb. Kiszámították már, hogy az év minden napjára esik egy ilyen biztatás: »Ne félj!«

Es mégis mit látunk és tapasztalunk? Legtöbb ember szíve telve van félelemmel, rettegéssel. Vajjon miért? Mert nem hallja meg ezt a biztatást. Ha olvassa is, csak úgy veszi, mint egy másik ember szavát. Nem tudja elhinni, hogy ezt az élő Isten maga mondja. Meg is okolja, hogy miért nem kell, nem szabad félnünk: »Ne félj, mert én veled vagyok... En megsegítlek... Megőrizlek... Megváltottalak... Enyém vagy!« Isten nem csak mondja, hanem meg is cselekszi, amit ígért. Tőlünk csak azt várja, hogy higgyünk és ne féljünk. Minden helyzetre szól biztatása.

Hívek látogatása közben egy magányos leányhoz kerültem, akinek nagy-anya előző héten halt meg. Arról beszélt egész idő alatt, hogy mennyire fél. Ott-hon sem mer lenni és az éjszakát is másutt tölti. Az Igére mutattam, amely a falon függött: »Ne félj, csak higgy!« Úgy látszik itt is csak a falon volt az Ige, mint annyi más helyen. Nem így van-e nálunk is? Olvassuk, halljuk az Igét, talán szobánk falára is kiakasztjuk, hogy mások lássák. De ha jön egy kis vihar, felhőt látunk, olyan hamar félünk. Nem ember az, aki nekünk azt mondja: »Ne félj!«, hanem Isten. Ő az, aki terem, semmisít, elevenít és pusztít, amit akar és ahogyan Néki tetszik. Az Úr Jézus néked mondja: »Ne félj!« Ő az úr tengeren, viharon, életen, halálon, poklon — mindenben keresztül. Ne féljünk hát, higgyünk Néki!

Kassa, 1941. VII.

Cs. M. d.p.t.

„Jézus Krisztus ma meglátogatt benneteket!”

»Ma délután temetésre megyek. Kovácsék egyetlen leánykáját temetik« — jelentette ki a gazda. Már sokszor vizsgálgatható meg szomorodott szívűeket azaz a vizsgálatással, amelyet ő is onnét felülről kapott. Ismerte jól, mi a bánat, hiszen saját házában egy év alatt két gyermekkoporsó állott. Aldott nyomokat hagytak maguk után ezek a koporsók. Még most is hallja, amint leánykája gyenge, elhaló hangon énekelte:

»Mert a Jézusé vagyok,
Arcom egyre úgy ragyog.«

Azután elfogyott az erő. Még ma sem érti, hogy tudták végig énekelni feleségével a félbemaradt éneket:

»Majd ha véget ér ez élet,
Angyalokkal égbe térek,
Hol hű Pásztorom fogad
És örök életet ad.«

Még nagyon friss volt a seb, amikor a kis Mária betegedett meg és követte hamarosan testvérkéjét az örökkévalóságba.

Igen, János gazda jól ismerte a fájaldalmat. A temetés előtt találkozott a szomorú szívű, gyászoló apával. De hiába volt minden biztató szó; olyan nehezen akar ilyenkor megbékélni a sebhedt szív. János gazda hirtelen megállt, rátette kezét a másik férfi vállára és így szólt: »Jézus Krisztus ma meglátogatt benneteket. Jól vigyázz, hogy nálatok is maradjon!«

A nyíl talált. Heves belső harc után így szólt a másik: »Most már értem. Úgy jó, ahogy Isten akarja.« A temetés után elénekelték:

»Mind jó, amit Isten tészon,
Szent az Ő akarata.«

Az Úr Jézus látogatást tett Kovácsék-nál és náluk is maradt. Érezték áldó közelségét, velük síró részvétét. Tapasztalták, hogy Ő »emberi módon érez a megszorodottakkal, de isteni módon bánik velük«, amint megmondotta: »Nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr! Mert amint magasabbak az eget a földnél, akképpen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál.«

Istenbe vetett bizodalom.

»Inkább járok sötétben Istennel, mint nélküle napfényben« — mondta Istennek egy szolgálója. »Hányszor gondoltam, hogy Istennek másként kellene bánnia velem, mint ahogy bánt, de most tudom, hogy vágyaim beteljesedése szerencsétlenséget és halált jelentett volna számomra.«

Vak fiúcska áll forgalmas utca keresztelésénél. Egy idegen férfi lép hozzá és megszólítja: »Átsegítselek a tulsó oldalra?« »Óh, nem, köszönöm! Edes- apámra várok.« »Bizonyos vagy benne, hogy eljön?« »Egészen bizonyos, megígérte. Ha a munkáját bevégezte, értem jön s ha kezemet az ő drága kezébe tehetem, tudom, hogy baj nélkül jutok át a tulsó oldalra. Én vak vagyok, de apám ismeri az utat.«

Mindnyájan vakok vagyunk, de mennyei Atyánk ismeri az utat, amelyen át legbiztosabban vihet át a tulsó oldalra.

A Félé Evangélikus Diakonissza Egyesület hálás és örvendező szívvel tudatja, hogy épülő új temploma alapkövének megáldása istentisztelet keretében október 5-én d. e. 12 11 órakor lesz Remetekertváros Báthory László-u. 8. és Szent István-u. 7-9.

Megőrző kegyelem.

Még a világháború alatt történt, csapatszállítások idején. Amint vonatunk a Kárpátok egyik alagútján haladt keresztül, az alagút közepén kettészakadt. Az eleje a mozdonyal és néhány kocsival elrobogott, a hátulja pedig szabadon rohant le a lejtőn. Amikor megtudtuk, hogy mi történt, teljes volt a pánik és fejetlenség. Biztosra vettük, hogy kanyarodónál kisiklik a szabadon robogó hátsó vonatrészt s mi lezuhanunk a mélységbe. Emlékezésben nem volt hiány, pillanatok alatt végigéltük addigi életünket, de az Úr bizonyítékai nem éltek olyan élénken emlékezetünkben, hogy erőt és bizalmat meríthettünk volna belőle. Pedig ott állt előttünk a nagy tapasztalat, hogy az Úr, aki a világháborúban ezer halál közül kimentett bennünket, hogyne tudna most is megszabadítani. Rettenetesen voltak a kétségbeesésnek ezek a percei!

De csoda történt: egyszerre lassult a vonat és minden baj nélkül megállt. Felszabadultunk a borzasztó nyomás alól.

Ha kisebb veszedelmekben nem látjuk meg, nem vesszük számon az Úr kegyelmét, akkor nagyobb megpróbáltatásokon visz keresztül, hogy hinni tanítson és szívünket hála alá indítsa.

»Bizom benned Uram Jézus.

Add, hogy mindig így legyen!«

Otthon.

Nincsen a gyermeknek drágább, szebb világa, mint az otthon. A fáradt vándor úgy várja, hogy útjának célját végre elérje, a meleg otthont. Mennyi öröm, mennyi boldogság fér el ebben az egy szóban: »otthon«. Új erőt ad a lankadónak, reményt a csüggedőnek. Visszasírt álma, óhaja annak, aki egyszer elvesztette. A madárnak fészket, az embernek otthont adott az Isten. Kimondhatatlan áldás, nagy ajándék ez.

Nekem is volt kedves otthonom, mégis boldogtalan, otthontalan voltam, mert csak földi otthon volt. A lélek is otthont keres sóvárgó szemekkel, de jaj, megtalálja-e? Az Úr Jézus Krisztus megnyitotta az elvesztett atyai ház ajtaját. Haza térhet minden boldogtalan, eltévedt gyermek is. Jöjj még ma és boldog leszel itthon még ma!

E föld csak átmeneti otthon, igazi hazánk csak fenn van, de még itt a földön

kell keresni és megtalálni. Ha út a végső óra és neked menni kell, nem fogsz meghalni, hanem csak haza mégy örömmel az Atyához, mint gyermek. V. H. d. t.

Építési engedély*

Kezemben templom tervét hordozom át a ringó rozson, a vadvirágos mesgyén. Építeni szeretnénk. Megyek, hogy az engedélyt megszerezném.

Megyek. Jobbról és balról a kalászkok, a pipacsok és a búzavirágok gyülekezete ül tömött sorokban.

Imádatuk a szent magasba lobban, hová a kicsi kántor felröppent a határból, s dicsérő éneket zengedezve lebeg messzebb a földtől, messzebb, egyre [messzebb!]

Úgy vele énekelnek... De most sietnem kell még, hogy építési engedélyt szerezzek. Mert át a véghetetlen templom, ringó rozson és vadvirágos mesgyén, kis földi templom tervét hordozom.

A hivatalban áttanulmányozzák... bélyegeket ragasztanak a tervre... az illetéki nyugta mellékelve... a három szomszéd békén aláírta... idővel aztán eljön a bizottság... Búcsúpillantás a kedves papírra, s indulhatok munkámat elvégzvé hazafelé a ringó rozson át, a vadvirágos mesgyén.

A kis kántor még mindig énekel. És a szívem is vele énekel: hogy életemből épülhet a templom, és engedély se kell, semmiréle szomszéd aláírása. Emelkedhetik, hogy mindenki lássa. Lehet Isten lakása.

A szent Építőmester növeli mind nagyobbra új kövekkel napon... éjen... Most is, amint megyek át a ringó rozson, épülő templomom szívemben hordozom... Pedig nincs építési engedélyem!

T. E. d. t.

* Mutatvány a szerző sajtó alatt levő verseskötetéből.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Okt. 1. I. Ján. 3:1—12. Amos 9:11—15. Amos kemény hivatása az volt, hogy ítéletet hirdessen. Nem lehetett »örömdó«. De most örömet mond mégis, az Úr a messze jövődőt mutatja meg néki, a csodálatos messiási időt. Ő, áldjuk az Urat, hogy mi jövődülésének a beteljesedésében élhetünk. Eljött a messiási idő. Krisztus megnyitotta az eget.

Okt. 2. I. Ján. 3:13—18. Zsolt. 103. Kinek a hálazsoltára ez? Dávidé? Az övé is, de nemcsak az övé. Az örvendezőké és a szenvedőké, a bűnösöké, halállal viaskodóké, öregeké és ifjaké. (2—5. vers.) Hálaének a jóltevő, bűnbocsátó, gyógyító, haláltól megváltó, öregséget megszüpítő, ifjúságot megújító Urnak, aki »nem bűneink szerint cselekszik velünk«. Kié ez a zsoltár? A tiéd is? Vajjon ott ujjong szavad Isten hálaéneket zengő seregében? Aldjad az Urat!

Okt. 3. I. Ján. 3:19—24. Józsué 1:1—9. Nun fiát Hóeásnak hívták, neve azt jelentette: Segítség. Mózes Isten akaratából Józsuénak nevezte el. Új neve azt jelenti: Az Úr a segítség. Amit a neve jelentett, annak a boldog megtapasztalása lehetett egész szolgálata. Az Úr azzal indítja el ereje feletti szolgálatára: Veled leszek. Ez elég. Ez erőt, bátorságot ad. Hisz az Úr a segítség!

Okt. 4. Zsolt. 34:2—9. Józsué 1:10—18. Józsuét vezetővé tette az Úr. Nagy és felelősségteljes feladat. Ezt a nehéz feladatot megkönnyítheti a vezetettek engedelmsége: »Ahoval küldesz minket, oda megyünk.« Bár minden Isten-rendelte vezetőnek ilyen engedelmes serege lenne ma is, amelyik tüzön-vizen át engedelmeskedik egy feltétellel: »Csak legyen veled az Úr, a te Istened!«

Okt. 5. Lk. 12:15—21. Zsolt. 145:15—21. Ján. 6:24—29. II. Kor. 9:6—11. Józsué 3:5—17. »Az Úr útát készít a tengeren és a hatalmas vizeken ösvényt.« Előtte nincs akadály, csodálatosan vezet megváltott népét. Ő tegnap és ma és mindörökké ugyanaz, ma sem rövidült meg a karja. Köztünk is csodákat cselekszik, megmutatja, hogy velünk van: Tisztítsuk meg magunkat s várjunk hittel a mi csodatévő Urunkra, új szövetség népe!

Okt. 6. Zsolt. 39. Józsué 5:10—15. Az Úr tudja, meddig szükséges a manának hullnia. A mi életünkben is tudja, mikor mi a jó, mi az üdvösséges. Amikor elvesz valamit, a másik kezével mindig többet ad. S a mi égből alászállott kegyelvrünk, a Krisztus, nem vétetik el tőlünk soha, soha. Ki kívánhat ennél többet?

Okt. 7. I. Ján. 4:1—6. Józsué 6:1—21. »Hit által omlottak le Jerikhnak kőfalai« — mondja a zsidókhöz írt levél. Valóban megtanulhatjuk ebből a csodálatos történetből, hogyan kell az Úr sza-

vának engedelmeskedni s az Úrra hittel várni, egy napig, kettőig... hétig, míg az Ő órája üt, s kinyújtja megsegítésünkre hatalmas kezét.

Okt. 8. I. Ján. 4:7—21. Józsué 7:1—15. Mi magunk lehetünk és vagyunk is nagyon sokszor akadályai az Úr csodáinak, hatalmas teteteinek. A hitelenségünk, vagy az engedetlenségünk megkötheti az Ő kezét. Nem lehet velünk, ha magunknak tartunk valamit, ami Őt illeti meg. S nem Őt illeti-e meg egész valónk, lelünk, testünk, teljes életünk?

Okt. 9. I. Ján. 5:1—12. Józsué 8:1, 30—35. Az ígért földjén ismét meghallja Izráel a törvényt, az áldást és az átkot. Jókor figyelmezteti az Úr, hogy csak akkor maradjon meg a nekiajándékozott földön, ha megmarad Isten szövetségében. Aki áll, meglassa, hogy el ne essék. Ha valamit kaptunk, el is veszíthetjük, ha nem maradunk hívek mindhalálig!

Okt. 10. I. Ján. 5:13—21. Józsué 10:1—15. Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Őt emóreus király, vagy a pokol minden serege? Győztesen enekeljük: »E világ minden ördöge, Ha egyelni akarna, Minket meg nem rémitene, Mirajtuk nincs hatalma.«

Okt. 11. II. Krón. 1:7—12. Józsué 21:43—45. 23:1—8. Minden betelt! Az Úr hűséges Isten és nem család. Ígéreteire mint közsziklára építhetünk ma is. Betelik az ígért és betelik az ítélet. Az ígért azokon, akik hisznek és az ítélet az ellenszegülőkön. Ő megtartja a szavát.

Okt. 12. Mt. 22:34—46. I. Kor. 1:4—9. Márk 10:17—27. Jak. 2:10—17. Józsué 23:9—16. Egy ezer ellen az Úrral: biztos győzelem. De ezer egy ellen az Úr nélkül: biztos vereség. Vele, vagy nélküle: élet, halál, ígéretek, vele átok teljessége. S milyen kicsiny kérés: Szeressétek az Urat! Őt, aki minden jó szavát beteljesítette rajtunk. Hozzátehetjük: Őt, aki Krisztust adta értünk. »Ily nagy irgalmasságnak Atyját, Az Istent ne szeressem-e!«

Okt. 13. Zsolt. 40. Józsué 24:1—15. Isten ősz harcosa emlékeztet az Úr csodáira. Jó nekünk is vissza-visszaemlékeznünk arra, mi mindent cselekedett már az Úr a mi életünkben. Akkor könnyű lesz újra meg újra Józsuéval együtt dönteni: Akárki akárkinek szolgál, én és az én házam az Úrnak szolgálunk!

Okt. 14. II. Ján. Józsué 24:16—31. Hogy elejét vegye minden hirtelen fellángolásnak, Józsué figyelmeztet az Úr szentiségére. Az Úr Jézus is így hív: Aki fel nem veszi keresztjét... nem méltó én hozzám. De boldog, aki Őt választja.

Okt. 15. III. Ján. 1. Tim. 1:1—11. Az Úr nem hagyja árván az övét: Pál elmegy, de ottmarad Timótheus. S ha Timótheus elcsüggedne, megerősíti Pál levele. »Útja van számtalan sok, Van eszköze elég.«

T. E. d. t.